

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 164/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Pol'nohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 291/2020 z 24. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 291/2020 z 24. októbra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 142,96 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 17 C 129/2016-162 z 29. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa proti žalovanej [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti bližšie špecifikovanej v žalobe ku dňu jej vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby

a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 24929/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016.

2.1. V odôvodnení okresný súd konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na určenie vlastníckeho práva. Zdôrazňujúc, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dochádza až vkladom do katastra nehnuteľností, uviedol, že v konaní nebolo sporné, že po uzavretí kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovanou 17. júna 2015 a ešte pred ďalším rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva vzniklo štátu zo zákona predkupné právo na sporný pozemok. Predmetné predkupné právo vzniklo štátu až po uzavretí kúpnej zmluvy a v priebehu konania o povolenie vkladu, pričom príslušný orgán verejnej správy konanie o návrhu na vklad na základe protestu prokurátora zastavil. Na základe uvedeného okresný súd prezentoval právny názor, že k prevodu vlastníctva zo žalovanej na sťažovateľku nedošlo, a preto sťažovateľka na základe kúpnej zmluvy nemohla nikdy nadobudnúť vlastnícke právo na predmetný pozemok, a nemôže tak byť ani jeho vlastníkom ku dňu vyvlastnenia. Plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve uzavretej medzi stranami sporu sa stalo po vzniku záväzku nemožným a povinnosť žalovanej plniť zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z čoho vyplýva, že sťažovateľka si mohla voči žalovanej uplatňovať nárok na náhradu škody, ako aj vydanie bezdôvodného obohatenia (vrátenie kúpnej ceny), čo však v danom konaní neurobila. Vecným posúdením žaloby tak konajúci súd dospel k záveru, že žalobný návrh sťažovateľky nie je dôvodný.

3. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 12 Co 145/2019 z 31. marca 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V celom rozsahu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že sťažovateľka v čase vyvlastnenia a následného zloženia vyvlastňovacej náhrady do súdnej úschovy nebola vlastníčkou sporného pozemku. V čase vyvlastnenia nebolo ani vedené vlastníctvo sťažovateľky v katastri nehnuteľností na základe rozhodnutia príslušného orgánu verejnej správy o vklade vlastníckeho práva, preto sťažovateľka nemohla byť považovaná ku dňu vyvlastnenia za vlastníčku sporného pozemku. Uvedený záver má podľa odvolacieho súdu oporu v § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tiež v ustanoveniach § 28 ods. 1 až 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Keďže evidentne pred vyvlastnením sporného pozemku došlo k zrušeniu vkladu vlastníckeho práva sťažovateľky, odvolací súd konštatoval správnosť záveru prvoinštančného súdu o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné.

5.1. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že namietanú vadu zmätočnosti v posudzovanej veci nezistil. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za dostatočne odôvodnený, reagujúci na všetky podstatné námietky sťažovateľky a predvídateľný. Odvolací súd totiž podrobne vysvetlil, z akého dôvodu považoval záver okresného súdu o potrebe zamietnutia žaloby sťažovateľky za vecne správny. K dovolacej námietke sťažovateľky, že krajským súdom nebola upozornená a nebol jej ani daný priestor na vyjadrenie k dosiaľ nepoužitým ustanoveniam § 133 Občianskeho zákonníka, § 28 ods. 1 až 3 a § 70 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, najvyšší súd poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia

R 56/2012 a uviedol, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za prekvapivý. Odvolací súd sa totiž v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a na zdôraznenie ich vecnej správnosti doplnil dôvody zamietnutia žaloby. Dovolanie sťažovateľky preto v tejto časti dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

5.2. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, najvyšší súd zdôraznil, že nevyhnutným predpokladom na posúdenie prípustnosti dovolania je formulovanie dovolacej otázky, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Podľa sťažovateľky spočívalo nesprávne právne posúdenie v odklone odvolacieho súdu od ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu v prípade riešenia právnej otázky „*vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov zmluvy*“, ako aj otázky „*následkov spojených s predkupným právom*“, a to v prípade oboch otázok, vo vzťahu k otázke neplatnosti kúpnej zmluvy ako právneho úkonu. Predmetné otázky však podľa najvyššieho súdu nekorešpondujú s právnym posúdením, na ktorom bol založený rozsudok krajského súdu, ktorý zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľka v čase vyvlastnenia nehnuteľnosti nebola ich vlastníčkou, keďže nedošlo k prevodu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy z dôvodu, že správny orgán konanie o návrhu na vklad zastavil. Taktiež v čase vyvlastnenia pozemku nebola sťažovateľka zapísaná ako vlastníčka v katastri nehnuteľností. Sťažovateľkou nastolené otázky tak majú akademickú povahu a ich zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene rozsudku krajského súdu, preto najvyšší súd odmietol dovolanie aj v tejto časti podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. V ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka namieta, že záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu je vo všeobecnosti pre súd „*pohodlným dôvodom*“ zamietnutia žaloby bez toho, aby sa musel zaoberať meritom veci. Namiesto toho, aby sa vo veci konajúce súdy zaoberali argumentáciou sťažovateľky, obsérne sa venovali len dôvodom, ktoré podporujú záver o nedostatku jej naliehavého právneho záujmu. Tvrdí, že svoj žalobný návrh formulovala *lege artis*, pričom následne došlo k zmene skutkových okolností, a to k vyvlastneniu a následne vloženiu finančných prostriedkov do úschovy súdu s účinkami splnenia dlhu, a preto bolo vylúčené, aby sťažovateľka mohla byť úspešná, ak by podala žalobu na plnenie. Za daného stavu však sťažovateľka nemala k dispozícii žiaden iný procesný prostriedok, a preto sú rozhodnutia súdov v rozpore so zásadou zákazu *denegatio iustitiae*.

7. Podľa sťažovateľky je však stále aktuálna otázka vyplatenia náhrady za vyvlastnenie, ktorá dosiaľ nebola vyplatená pre pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Jej právo je stále ohrozené a neisté v dôsledku pochybného nadobudnutia sporného pozemku obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pretože ani v jednom prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy nešlo o platný právny úkon z dôvodu nenaplnenia podmienok platnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Dokonca podľa sťažovateľky mohlo ísť o simulované právne úkony, čomu nasvedčuje skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nadobudla dotknutý pozemok na základe kúpnej zmluvy, následne ho previedla na spoločnosť [REDAKOVANÉ] a napokon podala návrh na vyvlastnenie vo svoj prospech, ktorému bolo vyhovené. Týmto postupom skomplikovala sťažovateľke možnosť domôcť sa svojich práv.

8. Sťažovateľke nie je zrejmé, z akého dôvodu krajský súd svoj záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu podporil meritórnymi nepreskúmateľnými závermi o predkupnom práve štátu. Zastáva názor, že ak by mal súd prihliadať na predkupné právo štátu, musel by zodpovedať otázku, aké následky sú spojené s jeho porušením. Z platnej právnej úpravy však vyplýva, že s takým porušením zákon nespája sankciu absolútnej (ani relatívnej) neplatnosti, pretože štát sa môže domáhať vlastníckeho práva od nadobúdateľa. Rovnako neprichádza do úvahy ani dodatočná nemožnosť plnenia, pretože predkupné právo bolo časovo obmedzené.

9. Podľa názoru sťažovateľky nevychádzalo ani jedno z rozhodnutí citovaných v napadnutom uznesení z obdobného skutkového stavu, pretože v posudzovanom prípade po nezavkladovaní kúpnej zmluvy nemala sťažovateľka inú možnosť, než domáhať sa určenia svojho vlastníctva súdnou cestou (po zmene skutkových okolností – vyvlastnení jej zostala iba možnosť domáhať sa určenia vlastníctva ku dňu vyvlastnenia, aby sa vyriešil právny základ pre vydanie náhrady). Odôvodnenie napadnutého uznesenia vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP považuje za nedostatočné, obsahujúce len všeobecné konštatovania použiteľné v každom inom prípade. K tvrdeniu najvyššieho súdu, že sformulované právne otázky neboli otázkami, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie krajského súdu, uvádza, že okresný súd nedostatok naliehavého právneho záujmu odôvodnil i tou skutočnosťou, že sťažovateľka nemohla nadobudnúť vlastnícke právo z dôvodu vzniku predkupného práva štátu pred rozhodnutím o vklade. Tým boli vymedzené mantinely, ako vymedziť dovolaciu otázku, keďže došlo k stotožneniu vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy. Sťažovateľka preto zastáva názor, že zodpovedanie tejto otázky je podstatné pre rozhodnutie vo veci aj vzhľadom na to, že otázka naliehavého právneho záujmu nebola zodpovedaná správne. Závery obsiahnuté v napadnutom uznesení najvyššieho súdu preto považuje za neodôvodnené a arbitrárne.

10. Najvyššiemu súdu ďalej sťažovateľka vytýka, že nerozhodol o jej návrhu na odklad právoplatnosti rozsudku krajského súdu, a v závere poukazuje na nález č. k. II. ÚS 482/2021 z 1. júna 2022 vydaný v obdobnej veci, v ktorom ústavný súd konštatoval, že záver súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu je arbitrárny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ako neprípustné odmietnuté dovolanie sťažovateľky.

12. Ústavný súd si uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom.

13. V danom prípade je preto úlohou ústavného súdu posúdiť, či právne závery, na základe ktorých najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru. Skutkové a právne

závery všeobecného súdu môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

14. Argumentačnú líniu sťažovateľky možno rozdeliť do dvoch okruhov. Prvá námietka sa týka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia v súvislosti s jej výhradami o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu a o nesprávnom právnom posúdení veci. Obsahom druhej námietky je tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odklad právoplatnosti rozsudku krajského súdu.

15. Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa po poskytnutí určitých teoretických a všeobecných úvah o podstate práva na spravodlivý súdny proces nestotožnil s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa absencie náležitého odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, pretože krajský súd reagoval na všetky jej podstatné argumenty. Podľa názoru najvyššieho súdu oba konajúce súdy popísali obsah podstatných skutkových tvrdení sporových strán, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom pri hodnotení skutkových zistení neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností. Dovolací súd zhrnul, že odvolací súd podrobne vysvetlil, z akého dôvodu prijal identický záver ako súd prvej inštancie o zamietnutí žaloby sťažovateľky o určenie vlastníckeho práva (bod 17 napadnutého uznesenia). Rovnako sa najvyšší súd vyjadril k výhrade sťažovateľky týkajúcej sa prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru nepostupoval v súlade s § 382 CSP. Najvyšší súd ani túto dovoláciu námietku nepovažoval za opodstatnenú, pričom v tomto smere uviedol, že zo strany krajského súdu išlo len o doplňujúcu argumentáciu vyjadrenú na podporu vecnej správnosti záverov okresného súdu, podľa ktorých sťažovateľka nebola v čase vyvlastnenia vlastníčkou sporného pozemku. Rozsudok krajského súdu preto nepredstavoval z materiálneho hľadiska prekvapivé rozhodnutie (bod 21 napadnutého uznesenia).

16. Rovnako je nedôvodná aj ďalšia sťažostná námietka, že najvyšším súdom citované rozhodnutia „nevychádzali z obdobného skutkového stavu“. Táto je totiž formulovaná príliš všeobecne, aby sa ňou ústavný súd mohol relevantne zaoberať. Najvyšší súd pri viacerých čiastkových záveroch, resp. pri vysvetľovaní svojho postupu, odkazoval na svoje rozhodnutia, ale aj na rozhodnutia ústavného súdu. Sťažovateľka však proti žiadnemu z nich neuviedla konkrétnu výhradu.

17. Za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. *Conditio sine qua non* prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP je existencia právnej otázky, od ktorej vyriešenia bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu závislé. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky bolo rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení zamietnutia žaloby nepochybne založené na tej skutočnosti, že sťažovateľka nepreukázala existenciu svojho vlastníctva k spornému pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia. Ústavný súd preto považuje záver najvyššieho súdu o tom, že v dovolaní absentuje vymedzenie takej právnej otázky, od ktorej vyriešenia reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky uvedenú v dovolaní, ako aj v ústavnej sťažosti týkajúcej sa vecno-právnych účinkov zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností [vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. a) CSP], za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený (porovnaj aj č. k. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 578/2022).

18. V tomto smere je potrebné uviesť, že časť argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti založenej na tvrdení, že konajúce súdy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru o nedostatku jej naliehavého právneho záujmu, nekorešponduje s dôvodmi rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie. Z relevantnej časti rozsudku krajského súdu totiž vyplýva, že odvolací súd prisvedčil názoru okresného súdu, že sťažovateľka má právny záujem na určení, že ku dňu vyvlastnenia sporného pozemku bola jej vlastníkom. Tento právny záujem podľa názoru konajúcich súdov vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľka nemohla žalovať o plnenie, resp. o vyplatenie časti náhrady zloženej do úschovy súdu za vyvlastnenie tohto pozemku, pričom určenie jej príjemcu bolo závislé od výsledku predmetného súdneho sporu. Naliehavý právny záujem sťažovateľky na požadovanom určení bol daný tým, že v prípade jej úspechu v spore by sa jej právne postavenie stalo istejším (body 14, 17, 18 rozsudku krajského súdu). Dôvodom na zamietnutie žaloby pre jej nedôvodnosť však bola tá okolnosť, že k prevodu vlastníckeho práva k pozemku zo žalovanej na sťažovateľku nedošlo, a preto sťažovateľke nemohlo ani svedčať vlastnícke právo k tomuto pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia a následného zloženia vyvlastňovacej náhrady do súdnej úschovy. Vlastníctvo sťažovateľky nebolo evidované v katastri nehnuteľností na základe rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva. Súdy tak zhodne uzavreli, že sťažovateľka nepreukázala svoje tvrdenie o existencii vlastníctva k pozemku v čase jeho vyvlastnenia.

19. Ak sa sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti odvoláva na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021 z 1. júna 2022 vydaný v obdobnej veci, ktorým bolo vyslovené porušenie práv fyzickej osoby na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom rozhodnutí bola najvyššiemu súdu vytknutá neústavnosť jeho postupu pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania pre vadu zmätočnosti. Ústavný súd v ňom konštatoval, že odmietnutie dovolania v danej veci je výsledkom zjavnej chyby právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania, čo viedlo k záveru o tom, že súdna ochrana nebola dovolateľovi najvyšším súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite (bod 37 nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022). Z podstatných častí tohto nálezu ústavného súdu však nevyplýva to, čo tvrdí sťažovateľka, že k vysloveniu porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie došlo z dôvodu arbitrárnosti právneho posúdenia súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

20. Ak sťažovateľka napokon najvyššiemu súdu vytýka, že nebolo rozhodnuté o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd uvádza, že sa k tejto námietke sťažovateľky opakovane vyjadril konštatujúc, že ak nie je dôvod na odklad, súd nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti. Túto skutočnosť poznačí v súdnom spise. Uvedený procesný postup možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za ústavne udržateľný (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 188/2022, IV. ÚS 578/2022). Navyše, dovolací súd v bode 34.1. odôvodnenia napadnutého uznesenia výslovne s poukazom na § 444 ods. 2 CSP konštatoval, že v prípade sťažovateľky nezistil splnenie podmienok na odklad právoplatnosti rozsudku krajského súdu, preto v súlade s ustálenou praxou nepovažoval za potrebné vydávať o tom samostatné rozhodnutie.

21. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu